

ČEKÁNÍ

Otlučená o vlastní čekání,
utrpěla jsem mnohačetné zklamání.
Každý večer ho do peřin dovedu,
každé ráno mi do hrudi skočí.

Pitomý mobil, pitomý facebook, pitomé čekání.

Vždyť já vím, vím, co sis myslala, vím,
že možná, zas budeš blažená s ním.
Čím tě zahojím.
Tolik jsem vložila do toho čekání.

Všechno to blaho,
co s tebou jsem zakusila,
i to co jsem si pak
prostě vymyslela.

Co těšení steklo mi
po stěnách do kanálu,
proč už jsi zase
kompletně bez signálu..

Netečný, zas už jsi netečný,
to vážně není bezpečný,
upnout se na toho, kdo s tebou není.

No tak povol ty pitomý dlaně,
stejně nic nedržíš, tak sakra povol.
Přestaň už sbírat zatuchlý relikvie,
dívej se ven, vylez, zakokrhej...!

Nemám nic, já nedržím nic.

Ještě tak nebýt z toho smutná,
a pak vím dost,
jak nemít zlost...